

Seminar/møte 1978

VEDTAK I SENTRALKOMI- TEEN TIL ALLE MEDLEM- MER:

**SJØLKRITISK VURDERING
AV ÅRSPLANEN 77/78**

**PLAN FOR PARTIARBEI-
DET FRAM TIL 1980**

VEDTAK I SENTRALKOMITEEN TIL ALLE MEDLEMMER:

SJØLKRITISK VURDERING AV ÅRSPLANEN 77/78

Innleiing

På ettersommeren 77 sendte sentralkomiteen ut en årsplan for hele partiet. For første gang sender vi nå ut ei oppsummering av arbeidet med planene, samtidig som vi sender ut en ny årsplan. Denne sjølkritiske vurderinga har til formål å peke på de positive og negative erfaringene fra året som har gått og lære hele partiet mer om hvordan planarbeidet skal drives. I arbeidet med oppsummering av den planen vi har hatt har representanter for sentralkomiteen vært ute og diskutert med en del lag og distriktstyrer. Denne runden har vært svært nyttig og har gitt oss mye konkret materiale til å vurdere resultatene.

DE POSITIVE SIDENE VED ÅRSPLANEN

a) Metoden.

Årsplanen skilte seg fra tidligere planer ved at den i langt mindre grad var ei hesblesende datoliste, og i langt større grad en politisk plan for utvikling og korrigerering av partiets arbeid. Planen slo fast ei hovedoppgave over lang tid, nemlig ungdomsarbeidet. Planen bygde på undersøkelser om virkeligheten og den slo fast at det var av livsviktig betydning for partiet å sette inn store krefter for å skape nytt liv i ungdomsarbeidet. Den slo videre fast at metodene for ledelse i partiet var skjemma av alvorlige byråkratiske feil, som måtte korrigeres for at partiet skulle gå videre framover. Som den tredje oppgave blei rekturteringa framheva. Denne metoden i planen er prinsippielt riktig. Den gir muligheter til langsiktig fordeling av kreftene og ikke stadige omplasseringer av folk. Den gir muligheter for mer ro og systematikk over arbeidet. Samtidig stilte planen den politiske mobiliseringa for oppgavene mer sentralt.

I prinsippet var også hovedprioriteringa riktig. Planens analyse av hva partiet trengte var bra i samsvar med virkeligheten, så langt vi har be-

handla den her. (Vi kommer tilbake til hvordan planen har blitt satt ut i livet og til manglene i planen.)

Konklusjonen er at *vi kan holde fast på den grunnleggende metoden i årsplanen når vi legger opp en ny årsplan.*

b) *Positive resultater av årsplanen*

I ungdomskampanja stilte vi oss ei målsetning i tre ledd: 1. Utvikle en revolusjonær ungdomspolitik, 2. Mobilisere mange ungdommer til kamp. 3. Utvikle og rette opp RU og NKS. Vi har i stor grad oppnådd å komme ut av den situasjonen som vi så kimen til i fjor, der ekstremt reaksjonære krefter begynte å få ungdom med i aksjoner mot den progressive bevegelsen (eks. Tromsø 17/5-77). Ikke bare det, men vi har snudd strømmen. Særlig aksjonen for et sted å være og mot politivold har gitt oss økt sympati blant ungdommen og gitt oss kontakter og omland som nesten ikke fantes i fjor. Punktvis har vi også utvikla en revolusjonær ungdomspolitik, men som vi tal komme tilbake til er den langt fra fullstendig. Vi har i hovedsak ikke løst oppgave med å utvikle ungdomsforbunda, særlig ikke NKS.

Men i distrikter som har prioritert dette, har vi også hatt en viss framgang.

I perioden har vi nådd en del bra resultater med det viktige arbeidet å bygge opp et nett av ungdomsledere. Dette gir et godt grunnlag for å styrke partiets ledelse over ungdomsforbundene framover.

En oversikt over de ungdomsaksjonene som partiet har vært oppe i det siste året viser at partiet har forstått ungdommens store betydning bedre og vist seg i stand til å sette store ungdomsmasser i bevegelse.

I året som har gått har det blitt en bedre kontakt mellom sentralen og laga og henvendelser blir raskere behandla, men noen egentlig anti-byråkratiskampanje har det ikke vært. Mange av de feila vi pekte på ifjor finnes i stort monn ennå. Arbeidet med den planen vi skal igang med er et uttrykk for at SK har lært mer av laga og blitt mer innstilt på å gjøre undersøkelser.

Rekrutteringskampanja har oppfylt målsetningene sine. Måla var relativt høye og det er første gang ei slik kampanje går fullstendig i mål. Dette er et virkelig stort og positivt resultat. Noen egentlig *kampanje* har det derimot ikke vært. Årsaken til at rekrutteringa likevel har lyktes så bra er at det er mindre slurv og slendrian med sympatisørarbeidet enn tidligere. Mange lag setter noen av sine dyktigste folk på denne oppgava i samsvar med intensjonene i planen.

Framgangen i rekrutteringa skyldes også et mer systematisk massearbeid og at kamerater enkelte plasser er mer sammen med uavhengige og på den måten knytter dem nærmere til oss.

Den fjerde viktigste oppgave på årsplanen var kampen mot feilaktige tendenser i den internasjonale kommunisjtiske bevegelsen. Diskusjonene i partiet viser at det er stor enighet om å avvise de moderne revisjonistiske angrepene på tre-verden teorien. Sentralkomiteens behandling av denne viktige ideologiske og politiske kampen har også fått stor oppslutning. AKP(m-l) var gunstig stilt til å føre kampen mot den moderne revisjonismen på dette området, fordi de viktigste spørsmåla i denne kampen var avgjort i partiet under forberedelsene til vårt 2. landsmøte og formulert i

prinsippprogrammet. det er fortsatt nødvendig å føre denne kampen og å avklare noen spørsmål, men det skjer på grunnlag av at partiet har tatt et klart standpunkt for Mao Tsetungs teori om tre-verdener, til styrkeforholdet mellom supermaktene osv.

På tross av lav prioritering har vi oppnådd klare framganger i kvinnearbeidet som viste seg 8. mars i år. Den viktigste årsaken til framgangen var en riktig taktikk som i stor grad nøytraliserte revisjonistenes anti-kommunisme. Noe gjennombrudd blant unge jenter har det derimot ikke vært.

Planen stilte som oppgave å korrigere masselinja på arbeidsplassene og i fagforeningene. På tross av at dette arbeidet var forholdsvis lavt prioritert på årsplanen har vi oppnådd markerte framganger. Vi har utvikla en mer fleksibel taktikk, slik at vi har blitt bedre i stand til å splitte fiender og forene arbeidere til kamp. Vi har slått tilbake «fei-dem-ut-kampanja» i stedet flytta fram posisjonene i det faglige arbeidet. Blant annet under streika mot voldgifta viste det seg at partiet er i stand til å utløse aksjoner fra tusener av arbeidere.

Utviklinga av massearbeidet — det faglige, anti-imperialistiske, ungdoms- og kvinnearbeidet osv. — har ført til at vi har utvikla synet på taktikken og har endra syn på vurderinga av høyre- og «venstre» faren i partiet. Dette stiller nye oppgaver og skaper nye muligheter.

1. mai-taktikken i -78 viste seg å bygge på ei riktig vurdering av situasjonen og er et eksempel på riktig utnyttning av mulighetene. Utviklinga av massearbeidet og taktikken førte også til framgang 1. mai. Faglig 1. maifront-bevegelsen kom i -78 for første gang over -75-nivået i antall deltakere i klassekampene på landsbasis.

DE NEGATIVE SIDENE VED ÅRSPLANEN.

a) En svært alvorlig feil.

Sentralkomiteen gjør med dette sjølkritikk for en grov, subjektivistisk feil i årsplanen. Vi har tidligere gjort sjølkritikk for at ikke arbeidet med Klassekampen var stilt som oppgave på årsplanen. dette blei forsøkt korrigert. Men korrigeringa var utilstrekkelig. SK må derfor ta på seg ansvaret for at ei oppgave som store deler av partiet har hatt mye arbeid med, ikke har blitt skikkelig politisk leda og fulgt opp. Vi gjennomførte det fantastiske løftet med å skape dagsavis Klassekampen. En del større partier enn vårt matker ikke et slikt løft. Attpåtil skulle avisa drives uten statsstøtte, noe ingen andre klarer. Det sier seg sjøl at sikringa av Klassekampen som dagsavis måtte bli ei svær oppgave, som ville kreve mye krefter. Men istedenfor å ta hensyn til det og legge en plan i samsvar med dette, gjorde vi den store feilen å bare nevne avisa i forbifarten. dette har skapt nødvendige problemer for medlemmene, laga, distriktene og avisa. Vi burde ha innsett at vedtaket om å gjøre Klassekampen til dagsavis var et vedtak om at Klassekampen måtte stå høyt oppe på alle årsplaner i mange år framover. Når vi ikke gjorde det, viser det tendenser til skrivebordsplanlegging og subjektivism.

b) Svakheter ved ungdomskampanja

Ungdomskampanja var for lite politisk. Sjøl om vi har klargjort en del politiske spørsmål i samband med ungdomspolitikken, så har vi ikke hatt noen sannsynleg kamp om ulike linjer i ungdomsarbeidet. derfor er flere motsigelser uløst og arbeidet blir ubeslutsomt.

Kampanja har vært svakt leda fra sentralen og det har vært lite oppfølging og kontroll. SK må også gjøre sjølkritikk for ikke å gi mer konkret rettleiing til laga og ikke lede gjennom å propagandere framskredne eksempler.

På tross av gode intensjoner har store deler av partiet ikke hatt ungdommen som hovedoppgave. Dette gjelder også partiledelsen.

Den oppgava vi har løst aller dårlegst innafor kampanja er spørsmålet om å utvikle ungdomsforbunda. Særlig har NKS fått lite hjelp og veiledning. Resultatet er at NKS på tross av en del positive enkeltsaker står svakt blant studentene. Dette er spesielt ille, fordi revisjonistenes eneste virkelige skanse for tida er blant studentene og de intellektuelle.

Som sagt har det vært mange aksjoner blant ungdommen, men med unntak av læremiddelaksjonene har skoleelevene vært lite engasjert og vi har ikke gått noe vesentlig fram blant skoleelevene. At det er mulig å få fram viser det arbeidet som er gjort med PAC på en del skoler. I kampen mot karakterer gikk Rød Ungdom ut med altfor avanserte paroler fra starten av og oppnådde ikke å få ungdommen med seg. (Eks. blei parolen «Brenn karakterbøkene» stilt da elevene først og fremst hadde behov for en diskusjon for og mot karakterer.)

c) Byråkratiet fortsatt et problem

På tross av bedre rutiner og færre tilfeller av sammel med henvendelser kan vi ikke si at vi har hatt noen virkelig kampanje mot byråkratismen. Det har vært en del riktig og nødvendig kritikk av byråkratiet i SKs og DSenes arbeid, men fortsatt sliter vi med den samme typen byråktariske feil som tidligere.

Linja med færre møter har slått gjennom, men linja med bedre møter har ikke kommet automatisk. Som vi regna med ville kritikken av byråkratismen føre til en del liberalisme. Dette er bare naturleg, men vi skulle ha sagt fra på forhånd at dette ville dukke opp, slik at kameratene kunne være mer på vakt mot slapphet, uthuling av den demokratiske sentralismen osv. Arbeidsdelinga, som var en nødvendig ting, har ført til tendenser til at folk blir gående hver for seg uten å få løst oppgavene sannsynleg. Linja med å redusere oppgavene for hver enkelt for å gjøre gjennombrudd har slått gjennom i liten grad.

Det har vist seg å være en svakhet i metoden i planen at den mangla anvisninger for hvordan den skulle tillempes lokalt. den inneholdt ingen retningslinjer om når laga skulle fravike den allmenne prioriteringa. den la i liten grad opp til lokalt spillerom for egne initiativ og taktikk, og la heller ikke opp til at lag og distrikter skulle utnytte sine fordeler lokalt på det ene eller andre området. Denne svakheten gikk igjen i måten planen ble lansert på. Dette har ført både til spontan undergraving av prioriteringa i planen og til at viktige arbeidsområder har blitt liggende brakke.

Mens oppstartingsfasen i planen var prega av en del bra initiativer fra partiledelsens side og må oppsummeres i hovedsak positivt, var hovedsida

ved partiledelsens oppfølging av de tre store kampanjene dårlig i hele kampanjefasen.

Sentralkomiteen stilte høye og ambisjonsrike mål for studiene i partiet. De blei ikke oppfylt. Vi må slå fast at planene var for omfattende og at studiene var for lite knytta til partiets arbeid for øvrig. Oppgave med skikkelig kaderfostring stiller seg derfor enda klarere på dagsordenene. Den har ikke blitt løst i perioden som har gått, men vi har lært en del om hvordan den bør drives.

Sikkerheten ble stilt som ei oppgave i samband med anti-byråkrati-kampanjen. Vi har her oppnådd små resultater. En ny instruks som ble lova i plandirektivene er ikke sendt ut. Dette skyldes feil fra sentralen. De direktivene som er gitt i perioden om sikkerhetsarbeidet har gitt få resultater. Nivået vårt på sikkerhetsområdet ligger derfor fortsatt på mange områder under det situasjonen krever.

d) De øvrige oppgavene

Det var en feil å ikke legge opp til ett (kanskje to) lagsmøter om 1. mai. Et sentralt opplegg ville gjort diskusjonene mer målretta og ville fått igang arbeidet tidligere.

Det som har vært svakheten ved de øvrige uprioriterte oppgavene har vært at SK bare delvis har gitt konkret veiledning. Derfor har mange kamerater stått uønskelig lenge i stampe med oppgaver de har hatt hovedansvaret for.

Anti-imperialistisk frontarbeid har stått lavt på årsplanen, men vi har oppnådd en del framganger. Det viktigste er at vi har slått igjennom med anti-imperialistisk arbeid mot sosialimperialismen. Svakheten er at det finnes sjåvinistiske tendenser i partiet som en understrøm i forhold til den korrekte linja. denne sjåvinismen gir seg uttrykk i en stille sabotasje av anti-imperialistisk arbeid.

Planen undervurderte også hva krefter kampen på arbeidsplassene ville kreve.

HVOVEDSIDA I PLANPERIODEN

På tross av klare feil, både i sjølve planen og i gjennomføringa av den, er det riktig å slå fast at det siste året har styrka partiet og gitt oss en del framganger. Hovedsida ved planen og planperioden må derfor sies å være positiv. Perioden etterlater seg en del uløste oppgaver, som vi må finne løsninger til i den nye planene. Hvis vi ikke er redd for å innrømme feil, men tvert om trekker dem fram og lærer av dem, vil også de punktene i planen som var svake eller de oppgavene vi ikke har løst lære oss mye om hvordan vi bør arbeide. Vi mener at det vi har lært om riktige og feilaktige metoder for arbeid i den perioden som er gått vil bety at vi alt nå kan lage bedre planer og bli dyktigere i å gjennomføre dem.

PLAN FOR PARTIARBEI- DET FRAM TIL 1980

REIS KAMPEN MOT KRISA

Om partiets oppgaver i tida framover.

Sentralkomiteen har vedtatt en ny plan for tida framover. Vedtaket bygger på ei oppsummering av det året som har gått og situasjonen i klassekampen. I et annet vedtak som er gjengitt her har SK gjort ei sjølvkritisk vurdering av den forrige planen. Vi skal her konsentrere oss om å legge fram og forklare den nye planen.

SITUASJONEN I KLASSEKAMPEN NASJONALT OG INTERNASJONALT

Den kapitalistiske verdensøkonomien har ikke makta å komme ut av krise. Sjøl de landa som har hatt oppgang har enorme tall på arbeidsløse, lønningene synker og fabrikker legges ned. I samband med denne krise har Norge fått sin mest omfattende krise etter den 2. verdenskrigen. Det såkalte velferdssamfunnet er virkelig på full fart ut og blir raskt erstatta av en stadig åpnere undertrykking og utbytting. de sosiale og økonomiske framgangene som arbeiderklassen oppnådde på 50- og 60-tallet er i ferd med å bli tatt fra den igjen. Kapitalistklassen har starta en offensiv mot levevilkåra til det arbeidende folket, og det er særlig i form av arbeidsløshet, lønnsnedslag og nedskjæring av de sosiale ytelsene. Denne økonomiske offensiven går hand i hand med en politisk offensiv, der stadig flere demokratiske rettigheter blir angrepet.

Arbeiderklassen og dens strategiske allierte står derfor i en utprega forsvarsposisjon, der det i hovedsak er snakk om å forsvare det som er oppnådd.

Det betyr ikke at en skal unnlate å kjempe for framganger overalt hvor dette er mulig. Men i de fleste tilfellene vil kampen dreie seg om å hindre tilbakegang. Når vi sier at det er en forsvarskamp, betyr det ikke at den skal føres reint defensivt. Det er viktig å prøve å komme på offensiven i de ulike kampene for å tvinge reaksjonen på retrett. Men likevel er det slik i klassekampen som helhet at det er kapitalistklassen som angriper og arbeiderklassen som forsvarer seg. det er partiets oppgave å stille seg i spissen for denne kampen og utvikle strategien og taktikken for den og kampformene.

Internasjonalt er sosialimperialismen mer på offensiven overfor USA enn noen gang. Land etter land blir offer for Sovjets militære aggresjon. Angola er fortsatt offer for okkupasjon og sosialimperialistisk undertrykking. Zaire er blitt invadert to ganger. Folkene på Afrikas Horn bombes daglig av Sovjets støttespillere. Sovjet har gjennomført kupp i Afghanistan og Sør-Jemen og forsøkt seg på kupp i Sudan, Somalia og Nord-Jemen. Dette betyr at Sovjet liksom Hitler-Tyskland har satt igang forspillet til en ny imperialistisk verdenskrig. I det siste har Sovjet også for alvor sikra grepet sitt i Vietnam og stått bak invasjon i Kampuchea.

USA-imperialismen treffer tiltak for å sikre sine utbytterinteresser. Sjøl om disse tiltaka er prega av at USA er på defensiven, betyr det at *rivaliseringa mellom* de to supermaktene blir skarpere og at den imperialistiske krigen rykker nærmere.

Partiet har et historisk ansvar for å mobilisere det norske folket mot krigen og de to supermaktene. Særlig er det viktig at vi går i spissen for å avsløre sosialimperialismen og legge alle mulige hindringer i veien for Sovjets krigsplaner. Denne kampen må bygge på Maos vitenskaplige tese om tre verdner og på vår konkrete analyse av Norges stilling mellom supermaktene. Den ideologiske kampen mot alle slags moderne-revisjonistiske angrep på Maos teori er en viktig del av kampen mot supermaktene.

Sovjets offensiv på sørflanken av Europa har spesielt stor betydning for Norge, som *utgjør* nordflanken. Akkurat som folkene på Afrikas Horn har en viktig oppgave i å slå tilbake Sovjets aggresjon der er det vår plikt overfor verdens folk å reise kampen mot Sovjets offensiv i nordområdene.

DEN TAKTISKE SITUASJONEN

Vi slo fast i vår at den taktiske situasjonen er gunstig, og utforma en 1. mai-taktikk utfra dette. 1. mai beviste at vi hadde rett, og tida som har gått etterpå har vist at situasjonen fortsetter å utvikle seg positivt.

Splittelsen i borgerskapet om utenrikspolitikken og spesielt forholdet til Sovjet fortsetter, sjøl om den ikke har tatt noen dramatisk vending. Blant de vanlige tilhengerne til alle de store borgerlige partiene finnes det en økende motstand mot sosialimperialismen som bør kunne utnyttes fordelaktig.

Motsigelsene mellom fløyene i DNA, mellom de øvre og de nedre sjikt av arbeideraristokratiet og mellom ledelsen og medlemmene skjerpes. Dette gjelder både utenrikspolitikken og krisepolitikken. Ved å konsentrere angrepet mot de mest reaksjonære og være villige til allianser er det mulig å utløse bevegelse blant deler av arbeiderklassen som ennå lytter mer til deler av arbeideraristokratiet enn til oss.

SV-revisjonistene er fortsatt i krise. Ledelsens støtte til sosialimperialismen støter mot en økende motstand mot Sovjet blant medlemmene. Dette ga seg uttrykk i at SV-ledelsen for å holde på medlemmene sine var nødt til å ta med paroler som til en viss grad retta seg mot Sovjet 1. mai. Den åpna støtta til sosialimperialismen er blitt kompromittert. SVs tidligere styrke i industriarbeiderklassen har blitt drastisk redusert og gjort AKP(m-l) til den ubestridte ledelsen i opposisjonen mot DNA/LO-ledelsen. SVs styrke er

nå først og fremst blant de intellektuelle, og delvis på områder der vi er svake. Dette er en negativ faktor som vi må ta sikte på å endre.

Taktisk sett er det en viktig fordel at streiker og aksjoner er blitt mye mer legitimert i arbeiderklassen enn hva de var i 60-åra og tidlig i 70-åra.

Det viktigste negative trekket i den taktiske situasjonen er at den marxist-leninistiske bevegelsen er svakere blant studenter og skoleelever enn den var tidlig i 70-åra.

Det er også et negativt trekk at den utmerka avisa vår, Klassekampen, kommer ut til altfor få. Når vi ser hvor stor virkning dagsavisa har for å skape en progressiv opinion er det klart at vi her har ikke bare et strategisk våpen, men et taktisk våpen som vi bruker altfor lite.

Utviklinga av motsigelsene i samfunnet går i flo og ebbe. Det er ikke sikkert at den positive taktiske situasjonen som vi har i øyeblikket vil vare i svært lang tid. Derfor gjelder det å utnytte den maksimalt nå. Mulighetene for forskjellige typer enhetsfront og aksjonsenhet er til stede, og partiet må bli dyktigere i å utnytte dem.

SITUASJONEN I PARTIET

AKP(m-l) har stått imot angrepene på Maos teori om tre verdner og forsøkene på å skape en internasjonal opportunistisk blokk med brodd mot Kina og Mao Tsetungs tenkning. Dette har lyktes på tross av at angrepa kommer fra folk som vi tidligere har hatt stor respekt for. Dette viser at partiet står fast på prinsipper og har en sjølstendig analyse av verdenssituasjonen som gjør oss i stand til å ta stilling til nye ting som kommer opp uten å vakle over i revisjonismen.

Det er et faktum at AKP(m-l) er en viktig politisk kraft i den norske klassekampen. Det er et faktum at partiets framganger blir lagt merke til internasjonalt. En svært viktig årsak til at det er slik er at vi alltid forsøker å anvende marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på de konkrete forholda i vårt eget land. En annen årsak er at vi har tatt vare på partiets enhet. Vi fører en demokratisk meningskamp i partiet og det dukker stadig opp kamp mellom to linjer. Dette er helt nødvendig for partiets liv. Men til nå har vi evna å forene dette med å holde på partiets enhet. Denne stilen nå vi holde i hevd.

Partiet er nå større enn noen gang på grunn av en vellykka rekrutteringskampanje. Samtidig som vi vil fortsette å øke medlemstallet, må vi nå i større grad enn tidligere legge vekt på skolering og kaderfostring. Ved å høyne nivået vårt kan vi mangedoble kreftene våre.

Byråkratismen finnes fortsatt i partiet og fra ledelsens side er det nødvendig med mer sjølkritikk og å være mer aktiv i å lære av medlemmene og ta vare på deres erfaringer. For hele partiet er det nødvendig å knytte nærmere kontakter med massene uten for mange byråkratiske hindringer. Det er nødvendig med ei kraftig økning av abonnenter og laussalg av Klassekampen for ikke å sette dagsavisa i fare.

Det finnes også andre problemer i partiet og det finnes distrikter der problemene for ei tid er ganske store. Men så lenge vi innser at problemene er

der og bruker kritikk og sjølkritikk til å løse dem er det ingen problemer som er verre enn at vi kan handskes med dem. Utfra de indre forholda i partiet er det derfor helt forsvarlig å sette eksternt arbeid over internt arbeid i den perioden på mer enn 1½ år som står foran oss. Den viktigste interne oppgava er skolering og kaderfostring. Bedringa av metodene for ledelse må vi ta sikte på å oppnå i tilknytning til de eksterne oppgavene vi setter oss.

HOVEDOPPGAVA: ARBEIDERKLASSEN OG KRISA

Sentralkomiteen har vedtatt følgende hovedmålsetning for planperioden: «Å øke partiets innflytelse i arbeiderklassen, utløse kamper, utvikle flere kampforeninger, vinne mange nye posisjoner og bygge ut parti kraftig på arbeidsplassene.» Dette betyr vi på en helt annen måt nn hittil skal rette kreftene inn på arbeiderklassen og forbedre vårt arbeid på arbeidsplassene. I det året som har gått har vi oppnådd en del pene framganger uten å prioritere det hardt. Det viser hvilke muligheter som eksisterer.

Å øke partiets innflytelse i arbeiderklassen. Det betyr å arbeide mye mer systematisk enn til nå med å vinne oppslutning om partiets politikk i klassen. Det betyr å gå ut med mer forklaringer av vår analyse av krise og vår linje for kampen. Det betyr å være flinkere til å lytte til arbeiderklassen og ta til oss riktig kritikk som arbeiderne kommer med og bli flinkere til å møte de borgerlige arbeiderledernes politikk med konkrete argumenter. Det betyr å utvikle politikken vår mer allsidig og gjøre agitasjonen for sosialisme i Norge mer levende. Det betyr å vinne større deler av arbeiderklassen for motstand mot de to supermaktene og spesielt Sovjet.

Å utløse kamper. Det betyr at vi på samme måte som nå, bare mer systematisk må forberede grunner for kamp i klassen og legge opp en riktig strategi og taktikk for de enkelte kampene. Særlig er det viktig å utvikle gode eksempler på kamp mot krisepolitikken, bl.a. mot nedleggelse. Vi må diskutere nye aksjonsformer i arbeiderklassen for å ramme klassefinnen mer effektivt. Vi er bare for å utløse kamper som arbeiderne det gjelder ønsker å føre sjøl. Vi må også legge vekt på å oppnå resultater gjennom kampen.

Å utvikle flere fagforeninger. Det finnes alt noen fagforeninger som er klassekampforeninger. Vi må spre erfaringene fra disse fagforeningene og vise hvordan det går an å bryte med den arbeideraristokratiske tradisjonen og samtidig kvitte seg med «barnesjukdommer» som resolusjonskvern o.l. Dette krever også faglig skolering av våre tillitsmenn og av progressive tillitsmenn utafor partiet.

Å vinne mange nye posisjoner. Det er en stor styrke for arbeiderklassen å ha kommunistiske og revolusjonære tillitsmenn som er lojale mot arbeiderklassens interesser og aldri svikter dem. Vi må vinne økt oppslutning for dette synet i klassen, blant annet gjennom de kommunistiske tillitsmennenes eksempel. Vi er motstandere av kuppmetoder og ønsker bare å ta tillitsverv på grunnlag av en demokratisk avgjørelse blant arbeiderne. Vi må fortsette å vise at den anti-kommunistiske «fei-dem-ut»-kampanjen er ret-

ta mot arbeiderklassens interesser. Vi må utvikle massestøtten til kampen mot yrkesforbud.

Å bygge ut partiet kraftig på arbeidsplassene. Dette betyr å vende oppmerksomheta mot partilaga på arbeidsplassene og arbeide målbevisst med å oppsummere erfaringene der og bruke krefter på å bygge dem ut. Til nå har dette viktige arbeidet fått en altfor stemoderlig behandling i partiet. Å utvikle partipropagandaen, fostre kaderen på arbeidsplassen og rekruttere i større omfang på arbeidsplassene må vies større oppmerksomhet. Det er også viktig å bygge ut partiet på steder der vi ikke allerede er organisert.

Fordi planen går over så lang tid er det klart at det konkrete innholdet i hovedoppgava vil skifte noe. Utviklinga av den økonomiske situasjonen og endringer av konjunktorene vil også kreve at de konkrete kampoppgaver må bli forskjellige fra tid til annen. Det er også svært viktig at distriktsty-
er og lag legger konkrete planer for hva som skal oppnås til forskjellige tidspunkter ut fra de lokale forholda.

HVA MED LAGA UTAFOR ARBEIDSPLASSENE?

Hele partiet skal føre kamp mot regjeringas krisepolitikk utfra de vilkåra som den enkelte laga jobber under. Den overordna innretninga av arbeidet er på arbeiderklassen. Det betyr at vi prioriterer det spesielt med krefter. Men det betyr ikke at lag av lærere skal ha som sin oppgave nr. 1 å dele ut løpesedler på fabrikkene. Det er godt mulig de skal gjøre det også, men først og fremst må det utvikle kampen blant lærerne mot statens utdanningspolitikk og kjempe for å styrke partiets innflytelse på skolen. Lag i fiskevær må ha kampen for fiskernes interesser som sin hovedoppgave. Lag av bønder og landarbeidere må ha kampen for landarbeidernes og småbønda sine interesser som sin hovedoppgave. Og så vidare.

Boligavdelingene må ta opp kampen mot boligdyrtida, som har vært forsømt og utvikle partiets arbeid i boligdistriktene mer i bredden enn det har vært til nå.

I krisepolitikken som helhet er det særlig tre punkter som må framheves:

- 1) Kampen for arbeidsplassa
- 2) Kampen mot lønnsnedslaget
- 3) Kampen mot den sosiale nedrustninga.

FORHOLDET MELLOM HOVEDOPPGAVA OG ANDRE KREVENDE OPPGAVER

Erfaring har lært oss at det er viktig å finne ei riktig løysning av forholdet mellom helheten og slike oppgaver som 1. mai, valget osv. I denne planperioden er det klart at innretninga på arbeiderklassen og kampen mot krisa også vil prege mye av politikken både i 1. maiarbeidet og i valgkampen. Men vi lurar ingen andre enn oss sjøl om vi ikke innser at dette er helt sær-

regne kampanjer som krever storparten av partiets krefter i sine perioder. Dette har SK tatt konsekvensen av ved å slå fast at 1. mai-arbeidet er hovedoppgave fra midten av mars til 1. mai-arbeidet er avslutta, og at valgkampen deretter blir hovedoppgave fram til valget. Dette betyr at vi i hovedsak får to lengre perioder til å konsentrere oss om arbeiderklassen og kampen mot krisa, og det er fra nå av og fram til midten av mars og fra valget 1979 til over nyttår. Vi skal sjølsagt oppnå resultater på dette området også i den perioden der 1. mai og valget er hovedoppgaver, men det er i de to andre periodene at vi vil ha krefter til å gjøre mye mer enn ellers med denne oppgava. Den langsiktige planlegginga må ta hensyn til dette.

STUDIEMATERIALE

Det er utarbeida et studiemateriale om krisa som inneholder marxistisk teori, fakta om krisa i Norge, utdrag av DNAs, SVs og «NKP»s krisepunkt og noe statistikk. Dette er *obligatorisk studiemateriale* i høst. Utfra tidligere erfaringer knytter vi nå de obligatoriske studiene tettere til hovedoppgava og legger vekt på å skolere hele partiet i å avvise de borgerlige arbeiderledernes argumenter.

NEST VIKTIGSTE OPPGAVE: KLASSEKAMPEN

Å drive ei dagsavis er noe som bare de største norske partiene klarer, utenom AKP(m-l). De bruker statsmillioner og store annonseinntekter og får såvidt skuta til å bære. Vi skal klare det ved å stole på egne krefter, og vi er i oppbyggingsfasen. Derfor må rimeligvis Klassekampen være ei stor oppgave for partiet. Når vi prioriterte den lavt i forrige periode var det en feil.

Det første store løftet er jubileumskampanja. Fram til KKs tiårsjubileum i februar 1979 skal vi verve et stort antall nye abonnenter. (Se særskilt direktiv). Vi skal øke løssalget betraktelig. Vi skal forbedre distribusjonen. Vi skal trekke mange nye aktivister utafør partiet inn i arbeidet med avisa. Vi skal kritisere og utvikle avisas innhold sammen med arbeidere og andre progressive.

Vi er nødt til å øke spredninga av Klassekampen for å ikke sette dagsavisa i fare. Jubileumskampanja er det første store skrittet i arbeidet for å sikre avisas økonomi. På forsommeren 1979 skal vi ha ei mindre kampanje og på høsten samme år er ei stor kampanje slik at vi i løpet av året 1979 i hovedsak skal ha løst de økonomiske problemene til avisa.

Men ei lav omsetning av avisa er ikke bare et økonomisk problem. Avisa er ei stor styrke for oss, når den blir spredd. Den taler arbeiderklassens sak og vinner respekt når vi kommer ut med den. Vi har derfor mye å vinne politisk på å utvide tallet på abonnenter og kjøpere.

Erfaringa med massekonferansen i Oslo viser at diskusjon og kritikk av avisa kan og bør skje for åpne dører. Arbeidsfolk ønsker å være med på å

utvikle avisa, hvis vi har tillit til dem. Noen steder har også avdelinger gått i spissen for lokale reportasjer av høy kvalitet, og kombinert dette med å øke salget. Dette er en framskreden metode som alle må lære av.

Vi har gitt ut et hefte om den kommunistiske pressa for å bidra til å høyne det politiske nivået på forståelsen av avisarbeidet. Dette bår absolutt brukes blant aktivistene til studier og diskusjon.

OPPGAVE NUMMER TRE: ANTI-IMPERIALISTISK ENHETSFRONT-ARBEID

De revisjonistiske angrepa på Maos teori om tre verdner gjør det helt nødvendig å skjerpe skoleringa i internasjonale spørsmål, tilegne seg mer marxisme og fakta og kjempe fram en riktig forståelse av verdenssituasjonen i massebevegelsen. Den økende krigsfaren og Sovjets økende aggresjon gjør det nødvendig å trappe opp det anti-imperialistiske arbeidet. Dette må rettes mot begge supermaktene, og det må legges størst vekt på kampen mot sosialimperialismen.

Vi må hjelpe de anti-imperialistiske organisasjonene med utbyggingsarbeid. Partikamerater må gå foran som eksempel for aktivister og være flinke til å samarbeide med ikke-partifolk. Vi må ta vår del av ansvaret for å gjøre disse organisasjonene til breie masseorganisasjoner og bidra til at de skal nå mye breiere ut.

Frontarbeidet må drives på forskjellig plan, med aktivister, masseorganisasjoner, fagforeninger, framtreddende personer på ulike områder osv. Frontarbeidet må drives både i faste organisasjoner og som aksjonsenheter.

Kamerater som har særoppgave i fronter må skolere seg i prinsippene for enhetsfrontsarbeid og bli flinkere til å anvende dem i praksis. Hele partiet skal diskutere enhetsfront og taktikk på et par partimøter.

Det blir utarbeida et studeimateriale knytta til denne oppgava som blir den andre delen av de obligatoriske studiene i partiet i den kommende perioden. Studeiene vil legge vekt på teorien om tre verdner og kampen mot den moderne revisjonismen i det anti-imperialistiske arbeidet. Oppbygginga av materialet vil følge samme lest som studiene om krisa, det vil si: studier av klassikere, eget materiale, fakta og motstandernes argumenter.

OPPGAVE FIRE: KADER- FOSTRING, SKOLERING, VERVING

Partiets 2. landsmøte kritiserte kaderpolitikken skarpt for revisjonistiske feil. Det er gjort forsøk på å vende et blad i kaderpolitikken, men det står igjen å komme opp på et nytt nivå og kvitte oss med byråkrati og amatørisme. SK har vedtatt at nettopp kaderfostringa skal settes på dagsordenen i den kommende perioden. Vi tar sikte på å drive intensiv kursprega

skolering av et stort antall kamerater. De nøyaktige planene for disse kursa er ikke utarbeida i detalj, og mye av den konkrete utforminga vil skje på distriktsplan. Men for å gi et eksempel kan vi nevne at det jobbes med et kurs for faglige tillitsmenn. Dette er et område hvor mange kamerater har etterlyst mer konkret veiledning, og dette tar vi nå sikte på å gi.

Til vi sjøl har blitt dyktigere i systematisk kaderfostring mener SK at vi bør studere erfaringene fra borgerskapets og arbeideraristokratens krusvirksomhet. På tross av mye råttent innhold er den i stor grad retta inn på å dyktiggjøre folk til bestemte oppgaver og væpne dem med fakta og argumenter.

Det er ingen tvil om at vi kan øke partiets slagkraft mange ganger ved å skolere oss og høyne det teoretiske og praktiske nivået vårt.

SK har vedtatt bestemte målsetninger for vervinga for å utvide partiet ytterligere. Når vi nå har knytta vervinga sammen med kaderfostring og skolering er det fordi vi ønsker å understreke at skoleringa ikke må avsluttes ved opptak, men tvert om trappes opp. Mange nye medlemmer har klagd på at de ikke får skikkelige anvisninger om studier og arbeidsmetoder etter at de er tatt opp. Dette er en riktig kritikk av et ganske utbredt avvik i partiet, og den kommende planperioden må vi kjempe fram en stil der skoleringa fortsetter systematisk etter opptak.

OPPGAVE FEM: UNGDOMS-ARBEIDET

Gjennom ungdomskampanja blei det utvikla en god del politikk. Svakheter var at politikken i liten grad blei sammenfatta og at det i liten grad var linjekamp for å løse motsigelser. Tidlig i planperioden vil det bli tatt initiativ til å sammenfatte ungdomspolitikken på noen områder særlig skole- og utdanningspolitikk.

I planperioden må vi legge stor vekt på å bygge ut Rød Ungdom på skole- og gjenvinne ml-bevegelsens posisjon på universiteter og skoler ved å utvide og styrke NKS.

For noen lag vil dette bety at ungdomsarbeidet er mye høyere prioritert enn oppgave nr. fem. Vi må holde på og utvikle systemet med ungdomsledere. Når lag og distrikter disponerer kader og prioriterer arbeid må det ikke gjøres slik at vi gir opp arbeid som går relativt godt. Den nødvendige omprioriteringa som denne planene betyr i forhold til den forrige, må ikk bety at vi legger resultatene av den forrige planen brakk.

I motsetning til tidligere vil NKS's planer være i stor grad lagt opp av det enkelte partidistriktet. Det er viktig at de partiavdelingene og DSene det angår legger vekt på lokal analyse og lokale initiativer for NKS og hjelper til med å fostre nye studentledere.

For begge de to ungdomsorganisasjonene våre vil eksternt massearbeid være hovedoppgave, og skolering og kaderfostring være den viktigste interne oppgava. Det er viktig at de kameratene som jobber med ungdomsarbeidet setter seg inn i og tiltemper RUs og NKS' planer. Kamerater som er ansvarlig for dette feltet har rett til å få skikkelig diskusjon av retningslinjene for arbeidet i det partiorganet hun/han jobber.

KVINNEARBEIDET

Partiet må på nytt gå i spissen for slagkraftige 8. mars-markeringer på et riktig politisk grunnlag. Vi må gå i spissen for breie demokratiske diskusjoner i Kvinnefronten og den progressive kvinnebevegelsen og kjempe mot revisjonistenes splittelsesmakeri. Partikamerater som jobber i Kvinnefronten har plikt til å være eksempler på aktivister. De må hjelpe fronten med rekrutterings- og utbyggingsarbeid og være flinke til å forene seg med ikke-partifolk i fronten. Partimedlemmer må gå i spissen for å utvide frontens kontaktflate og bidra til å konsolidere de framgangene KF har oppnådd det siste året. Sjøl om arbeid i KF er den viktigste typen kvinnearbeid som partimedlemmene driver, må det også vurderes hva slags annet kvinnearbeid som kan være aktuelt lokalt og på disktriktsplanet.

LOKAL TILLEMPING

Den planen som nå utløper ga for lite rom for lokal tillemping og lokalt initiativ. Dette var en feil i metoden for planene som har gått ut over en del viktige partioppgaver som ikke sto på planene for hele partiet og har hemma lokal kamp. DSene og laga må tillemppe de sentrale planene bl.a. etter disse retningslinjene:

1) En del viktige arbeidsområder kan ikke være prioriterte oppgaver for hele partiet i perioden, men må absolutt være det for deler av partiet. dette gjelder bl.a.

– Bondearbeidet. En del lag med spesielle forutsetninger for dette må prioritere dette som sin hovedoppgave. En del DSer må ha det som ei prioritert oppgave. Spredning av Sigden.

– Arbeidet blant fiskerne. Tilsvarende. Disse laga og DSene må kjempe for å virkeliggjøre oppgavene som blei stilt på partiets konferanse om fiskerispørsmål.

– Samearbeidet. Må være ei prioritert oppgave for en del DSer og lag og hovedoppgave for enkelte lag. Spredning av Samii Hilat.

– Kulturarbeidet. Må gis prioritering eller hovedprioritering av enkelte lag.

– Pionerarbeidet. Må være prioritert oppgave for en del UDser og boliglag i storbyene.

– Soldatarbeidet. Arbeidet med soldatene prioriteres av noen lag og DSer.

Når prioriteringa av disse oppgavene er gjort i samråd med ledende organer er det ledende organers plikt å respektere prioriteringa og gi den nødvendige og mulige hjelpa til gjennomføringa av disse oppgavene.

2) Vi må ikke slippe bra arbeid. Det er ei dårlig sak dersom DSer/lag legger ned arbeidsområder som går bra og der de kan oppnå gode resultat (sjøl om området ikke er prioritert på den sentrale partiplanen).

3) Den lokale kampen må gis plass i de lokale planene. Dette gjelder både kamp mot virkningene av krisa, men også kamper som ikke følger av krisa.

4) Enkelte lag vil måtte følge en helt annen prioritering enn prioriteringa i denne planen. Det gjelder bl.a. der det fins særskilt store og viktige kamper som vil prege utviklinga på plassen i en lang periode. Et eksempel er kampen mot utbygging av Alta-Kautokeinovassdraget.

PARTIKONFERANSE

Tidlig i 1979 planlegges en partikonferanse om militærpolitikken. I samband med dette vil det i løpet av høsten bli sendt ut et utkast til teser som skal diskuteres på lagsmøter og behandles på konferansen. Konferansen vil også ta opp splittelsen i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og stadfeste partiets hoidning til den.

LANDSMØTE

I samsvar med vedtektene forbereder SK innkalling av partiets 3. landsmøte i 1980. Høsten 1979 vil opplegg til landsmøtediskusjoner bli sendt ut i partiet.

MØTEPLAN

Fra august til desember 1978:

Et forberedende møte om KRISA OG ARBEIDERKLASSEN utfra diskusjonsopplegg i TF.

Et møte om SIKKERHETEN på grunnlag av ny instruks.

Et nytt møte om KRISA OG ARBEIDERKLASSEN utfra opplegg fra DS (evt. SK, der det ikke finnes DS)

Et møte om MILITÆRPOLITIKK ut fra forslag til teser som kommer seinere.

Denne planen forutsetter at et møte om KLASSEKAMPEN holdes som et åpent møte, eller et aktivismøte der mest mulig ikke-partifolk trekkes med i diskusjon og arbeid.

Fra januar til 1. mai:

Et møte om ANTI-IMPERIALISTISK ARBEID

Et møte om 1. MAI

Et møte om ENHETSFRONT OG TAKTIKK

1. mai 1979:

Et møte om VALGET

Høsten 1979

Tre møter om LANDSMØTET

Andre møter vurderes seinere.

FASEPLAN

Som antyda tidligere vil arbeidet i planperioden vekslé en god del fra fase til fase. For å gi et grovriss av hvordan vi tenker oss oppgavene fordelt på ulike tidspunkter for partiet som helhet vil vi her sette opp en faseplan. Den tar ikke hensyn til detaljer eller til viktige spørsmål som måtte dukke opp. For grundigere rettleiing viser vi til kampanjedirektivene som etter hvert blir sendt ut.

1. AUGUST – Første halvdel av MARS
 1. Arbeiderklassen og krisa
 2. Klassekampen (jubileumskampanja)
 3. Anti-imperialistisk arbeid
(8. mars vil være ei viktig oppgave fra tidlig på nyåret)
2. 8. MARS – 1. MAI
 1. 1. mai
 2. Anti-imperialistisk arbeid
 3. Klassekampen
3. Tidlig i MAI – midten av SEPTEMBER
 1. Valget
 2. 21. august
 3. Sommerleir
 4. Forberedelser til Tariffoppgjøret
4. Midten av SEPTEMBER – NYTTÅR
 1. Arbeiderklassen og krisa (Tariff/årsmøtene i fagbev.)
 2. Landsmøte-forb.
 3. Klassekampen
 4. Anti-imperialistisk arbeid.
5. JANUAR – FEBRUAR 1980
 1. Landsmøtet
 2. Tariffoppgjøret
6. MARS – MAI
 1. 1. mai
 2. Tariffoppgjøret/årsmøtene i fagbev.

SLUTTORD:

Den nye årsplanen går over en lengre periode enn noen tidligere plan. Den vil derfor i større grad ha behov for justering underveis. Den legger større vekt på lokal tillempling, og gir derfor de lokale partiorganene større frihet og større ansvar. Den krever at sentrale organer driver mer fostringsarbeid og gir flere konkrete anvisninger. Det er derfor en krevende plan som er lagt fram. Den vil være en prøve på partiets nivå og smidighet, og om vi når de måla som er stilt i planen vil AKP(m-l) ha tatt store skritt framover til sitt 3. landsmøte og bli istand til å sette seg enda dristrigere mål.

På oppdrag fra Sentralkomiteen. J.

Tom side

Tom side

Tom side